I чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 134. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го ЛИПНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 19, 1972 No. 134. VOL. LXXIX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

Вівторок, 18-го липня 1972.

ПРЕЗИДЕНТ РИЧАРД НІКСОН ПІДПИСАВ закон про те, що урядові представники від тепер матимуть більше змоги перевіряти і контролювати конструкцію танкерів для перевезення нафти. Така контроля буде для того, щоб запобігти розливу нафти серед морів, що трапляється інколи через невідповідну конструкцію нафтоналивних кораблів.

СЕРЕД ПЕРЕСІЧНИХ АМЕРИКАНСЬКИХ РАДІОСЛУХАЧІВ помітний зворот у їхніх зацікавленнях до музичних мелодій, що були популярними 10-15 років тому. Стали знову популярними пісні таких виконавців, як „Пінгвіни", Біл Гелі й Комети та ін. Платівка, що коштувала колись 79 центів, тепер коштує до 100 долярів. Радіостанції почали частіше передавати „старе золото", як звуть ті давні пісні.

ЗА ОСТАННІ 13-ТЬ МІСЯЦІВ у Ню Йорку сталось 15 убивств керівників „мафії", або її відомих членів. Найновішою жертвою став один із відомих провідників „мафії" в Ню Йорку Томас Еболі, відомий ще як Томі Райен. Його знайшли пробитого п'ятьма кулями в Бруклині біля Лефферт вулиці.

ЧІЛІЙСЬКІ КОМУНІСТИ ВИГРАЛИ У ВИБОРАХ у провінції Кокімбо, де вільне місце федерального урядового представника зайняла 44-річна комуністка Аманда Альтаміано, перемігши противника з Радикальної партії. Це перша перемога комуністів у виборах за увесь рік перебування Чіле під керівництвом марксиста д-ра Алленде.

БАГАТО РИБАЛОК У ЗАТОЦІ ЧЕСАПІК БЕЙ залишаються поневолі вдома, бо немає чого виходити в море: тропічна злива „Агнес" додала багато прісної води в морську затоку, і тому деякі породи черепашок, раків та риб погинули, або ж відплили геть. Десятки тисяч рибалок в тому районі матимуть цього року значні економічні труднощі.

У ДЖЕССУП, МЕРІЛЕНД, ЗБУНТУВАЛИСЯ в'язні. Біля 250 осіб, невдоволених харчами та відношенням до них в'язничної сторожі, наробили великих збитків під час заворушення. Всі вони повернулись до своїх кімнат після того, як з ними переговорив губернатор стейту Мервін Мендел. Управління в'язниці пообіцяло покращити становище в'язнів, але безпосередні спричинники бунту будуть покарані.

У ГАРЛЕМІ В НЮ ЙОРКУ ВПРОДОВЖ КІЛЬКОХ МІСЯЦІВ „орудував" молодий злочинець - негр, який нападав на жінок та дівчат і їх насилував. Одна з його жертв виявилась маляркою, і вона намалювала скеч, який допоміг поліції розшукати напасника. Він зґвалтував у Гарлемі десятки жінок. Заарештували бандита вночі, коли він виходив із покинутого людьми будинку після того, як затягнув туди, побив і знасилував 15-літню дівчину.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ ПАРК ЧУНҐ ГІ заявив у промові до південних корейців, що останнє домовлення між Південною і Північною Кореєю визначає початок нових шляхів і вимог на довгому шляху до об'єднання обох частин Кореї. Згідно із ствердженням Парка, комунікат про здійснене 4 липня ц. р. домовлення сиґналізує новий розділ історії Кореї.

ІЗ СТОЛИЦІ ҐАНИ Акри повідомляють, що там ударемнено спробу державного перевороту, започаткованого колишнім прем'єром Ґани Кофі А. Бусією, який був усунений із свого становища ґанськими військовиками в січні цього року — під час того, як він перебував на лікуванні у Великій Британії.Підтримували Бусію бизнесмени і діячі з розв'язаної урядом Проґресивної партії. Для допомоги у проведенні перевороту мали бути викликані чужоземні війська.

НОВИЙ ПРЕМ'ЄР ЯПОНІЇ КАКУЕЇ ТАНАКА започаткував заходи для полегшення обмежень в подорожах між Японією і Північною Кореєю. У своїй внутрішній політиці Танака веде розмови з представниками світу праці, щоб встановити кращі взаємини між урядом і проводами робітничих спілок.

ЗГІДНО З ПОВІДОМЛЕННЯМ ІЗ ЖЕНЕВИ У ШВАЙЦАРІЇ в околиці Юра висаджено військовий арсенал із зброєю й амуніцією. Спричинниками висадження мали бути члени сепаратистичного руху серед французькомовної меншости в Берні, що визначає себе як „Визвольний Фронт Юра".

ЗАСНОВАНА ВІСІМ РОКІВ ТОМУ Італійська Пролетарська Соціялістична Партія вирішила наприкінці свого четвертого й останнього з'їзду об'єднатися з Комуністичною Партією Італії. За об'єднанням з компартією голосувало 67 відсотків — яких 70 тисяч членів названої Пролетарської партії, 23 відсотки хотіли утримати цю партію, як окрему політичну групу, і 8 відсотків голосували за те, щоб об'єднатися з Італійською Соціялістичною Партією. У травневих цьогорічних виборах Пролетарська Партія здобула була всього 648 000 голосів. В 1968 р. за кандидатів цієї партії голосувало 1 400 000 осіб.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ УРЯД виключив із свого складу одного із заступників міністрів за те, що він зламав коаліційну дисципліну під час голосування в парляменті. Виключений, д-р Авнер Сціякі з Народної Релігійної Партії і заступник міністра виховання й культури, приєднався був до екстремної правовірної жидівської групи, яка вимагала схвалення закону, що громадянином Ізраїлю може стати тільки той, хто перейшов на юдаїзм згідно з приписами ортодоксійних рабінів.

Половина американців заробляє понад $10,000 річно

Вашингтон. — Опубліковані тепер дані Статистичного Бюра виявляють, що минулого 1971-го року перший раз в американській історії річні прибутки для половини американських родин переступили 10,000 долярів і виносили $10,285 річно. Проте, інфляція „з'їла" це збільшення прибутків, коли мова про закупочну вартість доляра. Збільшення кількости середньозаможних родин не зменшило кількости таких, що їх кваліфікується, як „бідних" — виявляє Статистичне Бюро. Із статистики дальше виходить, що в 1971-му році пересічні заробітки для білих виносили $10,670, а для чорних родин $6,440, отже чорні родини заробляли приблизно 60 відсотків того, що заробляли минулого року білі родини.

МекҐоверн пропонує зустріч з провідниками робітництва

Вашингтон. — У понеділок 17-го липня демократичний кандидат на президента ЗСА сенатор Джордж МекҐоверн звернувся окремим листом до 150 президентів американських робітничих спілок — юній, пропонуючи їм зустріч „для обговорення наших спільних інтересів та обмірковування будь-яких суперечностей, що їх ми могли б мати". Сенатор МекҐоверн вислав листа перед своїм виїздом з Вашинґтону до свого дому в Південній Дакоті. Як уже інформовано, президент Американської Федерації Праці — Конгресу Індустріяльних Організацій Джордж Міні скликав на середу 19-го липня, засідання Ради Директорів цієї могутньої робітничої організації із виразною метою не допустити до того, щоб будь-яка з робітничих професійних спілок виступила з підтримкою для кандидатури МекҐоверна. Виїжджаючи винайменим літаком до Південної Дакоти, сенатор МекҐоверн заявив представникам преси, що в листах до президентів робітничих спілок, що його вислано також до Дж. Міні ,він висловив переконання, що „вони можуть мати виборчу кампанію й опісля адміністрацію більш успішну, якщо вони не відмовлять нам своєї поради і своєї підтримки". Сенатор МекҐоверн заповів, що він буде два тижні відпочивати й опісля негайно приступить до своєї вже остаточної виборчої кампанії.

Дефект у постачанні електричности затемнив Бруклин

Ню Йорк. — В ночі з понеділка на вівторок, 18-го липня, постачальні каблі мережі фірми Кон Едісон виявили дефект, що міг пошкодити цілу мережу і тому компанія припинила постачання електричного струму для яких 200 до 300 тисяч мешканців Бруклина. Рішення припинити постачання струму винесено 15 хвилин перед 10-ою годиною ночі після того, як шість із десяти фідерів перестали працювати. Компанія Едісона вважає, що причиною дефекту могло бути надмірне вживання струму для штучних охолоджувачів у винятково гарячій того дня і ночі температурі. В загальному це припинення струму вважається за одне з найбільших „затемнень" в Америці, що охопило чверть мільйона мешканців, у тому шпиталі та інші подібні установи, нормальне функціонування яких залежить від безперервного постачання електричности.

Повітряний пірат Ричард МекКой дістав 45 років в'язниці в Солт Лейк Сіті за спробу викрасти літак і домагання грошей. Р. МекКой прохав суддю, щоб йому зменшити присуд на тій основі, що він був пілотом у В'єтнамі, але це не допомогло.

У Празі почалися суди над тринадцятьма прихильниками Олександра Дубчека

Прага. — В понеділок 17 липня ц. р. тут почалися три судові процеси над видатними співучасниками „контрреволюційного" режиму Олександра Дубчека, ініціятора „Празької весни" 1968 року. Усіх судять за підривну діяльність у зв'язку із підпільними летючками, які були поширювані минулої осени в Чехо-Словаччині і які закликали громадян пам'ятати про їхні конституційні права у виборах і скреслювати режимних кандидатів. Обвинувачених судять у трьох групах. Між підсудними знаходяться: Їжі Літтера — колишній секретар Празького міського комітету Комуністичної Партії Чехо-Словаччини, Їжі Мюллер — колишній провідник студентства, Ян Тесар — історик, і Рудольф Баттек — соціолог. Всі вони належали до групи інтелектуалістів, які допомагали О. Дубчекові випрацьовувати програму реформ 1968 року. Підсудні в двох інших групах неназвані. В групі Мюллера в акті обвинувачення згадується також вдова по чехословацькому дипломаті Джейн Розмарі Кованова, англійка і чехословацька громадянка. Відбуваються всі ці судові процеси за закритими дверми. На судовій залі дозволене перебування тільки дружин і найближчої родини підсудних. Усіх посторонніх глядачів, включно із журналістами, на процеси не допускають. Підсудним загрожує кара в'язниці від одного до десяти років.

У Юґославії загострюють боротьбу проти націоналізму серед різних народів

Белґрад. — Недавно в гористій частині Юґославії Боснії й Герцоґовині відбулася збройна сутичка між юґославськими частинами безпеки і хорватськими еміґрантами, які мали б прибути до Юґославії з-за кордону. Після тієї перестрілки партійний комуністичний провід вирішив загострити боротьбу проти націоналізму серед різних народів. До цього закликав провідників президент Йосип Броз Тіто і таке ж рішення винесла Президія комуністичної партії Юґославії. Націоналістичні почуття зростають серед різних народів тієї „федеративної республіки": сербів, хорватів, македонців, албанців та інших, загрожуючи „здобуткам", які вони нібито мали у зв'язку з політикою певної децентралізації в країні. Минулої зими в Хорватії відбулися націоналістичного типу заворушення, за якими послідували арешти, обвинувачування в „націоналістичній нетерпимості" й суди. Кілька тижнів тому в Юґославії сталась особлива подія :з 20-30 осіб хорватської національности прибули нібито з Австралії через Австрію до Юґославії, захопили тягарове авто й наказали шоферові, куди їх везти. Аґенція Тан'юґ згодом передавала, що ту групу терористів в основному розгромлено, а останньо повідомила, що розшукують ще деяких, яким вдалося втекти. В бою мав би загинути старшина поліції. У Сербії посадили до в'язниці одного відомого адвоката за те, що він писав націоналістичні летючки. Хорватів судили за підривну діяльність та за спів націоналістичних пісень. Спортовця Звономіра Петрівевіца засудили на рік тюрми за зв'язки з хорватськими іміґрантами в Огайо, ЗСА. Юґославська преса почала виступати проти Австралії, Швеції і Зах. Німеччини, де живе багато вихідців з тих країн. Час до часу вибухають бомби біля юґославських консулятів і закордонних представництв. У самій Юґославії за останній рік прожиття подорожчало майже на 20%, і серед деяких „республік" є нарікання, що вони покритджені економічно іншими „республіками".

Вітаючи новообраного Вселенського Патріярха, Папа Павло VI-ий закликає продовжувати спільні змагання до церковної єдности

Кастель Ґандольфо, Італія. — З приводу вибору нового Вселенського Патріярха, що ним став Дімітріос I-ий, голова Католицької Церкви Папа Павло УІ-ий переслав новообраному Патріярхові окреме послання з вітанням і побажаннями. В посланні підкреслено дальшу відданість Католицької Церкви ідеї єдности із Східньою Православною Церквою. Запевнюючи Дімітріоса І, що він завжди матиме в Єпископові Риму люблячого брата, Папа підкреслив, що його великим бажанням є продовжувати змагання до того дня, якого так прагнув попередник Дімітріоса Покійний Вселенський Патріярх Атенаґорас I-ий, коли зможе бути утверджена повна відновлена одність. У своєму посланні Папа Павло УІ нав'язував до відбутих в рямцях екуменічного руху його зустрічей із Атенаґорасом I-им, в 1964 році на Оливній горі в Єрусалимі і потім в Істанбулі і в Римі. Окремі послання Вселенському Патріярхові Дімітріосові I-му вислали також державний секретар Ватикану кардинал Жан Війо і його заступник Джованні Бенеллі. На визначену на вівторок 18 липня інсталяцію нового Патріярха в церкві св. Юрія в Істанбулі, Папа Павло УІ делегував, як своїх репрезентантів ватиканського пронунція у Туреччині Сальвадоре Асту і заступника секретаря для справ християнської одности о. П'єра Дюпрея.

Англійські частини вийдуть з католицької частини Белфасту, якщо припиниться терор

Белфаст. — Між англійськими військовими частинами і снайперами час до часу далі виникає перестрілка в Белфасті, але адміністратор для Північної Ірляндії Вілльям Вітлов повідомив, що англійські частини вийдуть з католицької частини міста, як тільки там припиниться вогонь збоку ірляндських сепаратистів. Інший представник управління повідомив, що за останні місяці в Белфасті — через постійну стрілянину і страх — відбувся нездоровий розподіл між населенням: католики живуть в одній частині міста, а протестанти у другій, і ворожнеча між тими „ґетто" посилюється. Ще інший представник адміністрації сказав, що донедавна в Белфасті населення обох віровизнань жило в середньому по-половині в кожному районі, але тепер через страх — остаточно розділилось, „і ми нічого не можемо зробити проти цього". Адміністратор В. Вітлов повідомив, що 800 англійських вояків будуть відразу ж виведені з католицького району міста, як тільки стрільці з нелеґальної Ірляндської Республіканської Армії перестануть стріляти. Англійці намагаються відновити перемир'я, порушене тиждень тому снайперами з Ірляндської Республіканської Армії.

Ізраїльський військовий суд засудив японського терориста на досмертну в'язницю

Рішон Ле Зіон, Ізраїль. — У висліді відбутого тут п'ятиденного судового процесу ізраїльський військовий трибунал засудив японського терориста Козо Окамото, одного із трьох спричинників масакри на летовищі в Тель Авіві в дні 30 травня ц. р. на досмертну в'язницю. Згідно із поставленими Козо Окамото обвинуваченнями, його чекала кара смерти, але суд вирішив, що засудження до кари смерти йшло б по лінії бажань терориста, який в часі слідства і під час судового процесу кількома наворотами заявляв, що хоче вмерти і крім того, смертний вирок зробив би з нього героя і став би спонукою для японських й арабських терористів помстити його смерть. Козо Окамото був визнаний винним у всіх чотирьох точках обвинувачення. Два товариші Окамото, японські терористи Такеші Окудеїра і Ясукі Ясуда згинули на летовищі разом із двадцять і чотирма постріляними ними пасажирами і відвідувачами летовища. Сімдесят і чотири особи були поранені, із яких двоє потому померли. Відповідальність за здійснену японськими терористами масакру взяв на себе арабський підпільний Народний Фронт для визволення Палестини. У своїх зізнаннях Окамото признався до співпраці з цим фронтом, але тільки з метою допомогти йому у проведенні світової революції. У мотивах вироку предсідник суду заявив, що для Окамото немає кари за здійснений ним злочин, що за нього він мав би бути засуджений до кари смерти, але ж Ізраїль не хоче виносити кари смерти в цьому випадку, навіть і тоді, коли закон на це дозволяє й особливо ж тоді, коли цього гаряче бажає сам підсудний. Окамото прибув до Ізраїлю, щоб вмерти. Правдоподібно, є багато інших, що бажали б іти його слідами. Якщоб його ізраїльський суд засудив до страти, то він став би героєм, мучеником, а то й святим.

Колишній міністер закордонних справ Західньої Німеччини переговорює з комуністичним режимом у Пекіні

Пекін. — Ґерґард Шредер, колишній міністер закордонних справ у західньонімецькому уряді, перебуває тепер у Пекіні і в неділю 16 липня ц. р. відбув другу рунду розмов із заступником міністра закордонних справ комуністичного Китаю Чіао Каун-гуа. Д-р Шредер є тепер головою Комісії закордонної політики в нижчій палаті Боннського парляменту і прибув до Пекіну у суботу минулого тижня. Темою ведених ним розмов є справа встановлення політичних і торговельних взаємин між Західньою Німеччиною і комуністичним Китаєм. Д-р Шредер, є першим західньонімецьким політиком відвідувачем комуністичного Китаю з часу, як була створена Китайська Народна Республіка. Він є гостем комунокитайського Інституту для закордонних справ. Минулого тижня закінчив у Пекіні свої розмови французький міністер закордонних справ Моріс Шуман. На жовтень цього року запляновані тут відвідини британського секретаря закордонних справ Алека Даглеса - Гюма.

60-річчя Українського Пласту відзначать пластуни всього світу Ювілейною Міжкрайовою Пластовою Зустріччю у ЗСА

„Лісові Чорти" під час відвідин в Головній Канцелярії УНСоюзу. На фото (зліва): ст. пл. Андрій Ластовецький, ред. Богдан Кравців, представник Пласту з Австралії ст. пл. Юрій Суховерський, гол. предсідник УНС Йосип Лисогір і пл. сен. Павло Дорожинський.

Джерзі Сиindependent, Н. Дж. — У понеділок 17 липня Гол. Канцелярію УНСоюзу і редакцію „Свободи" відвідав голова Крайової Пластової Старшини на Америку пл. сен. Павло Дорожинський в товаристві „першої ластівки" з Австралії — ст. пл. Юрка Суховерського, який прилетів із Сіднею на Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч, ЮМПЗ, з нагоди 60-ліття створення українського Пласту, і ст. пл. Андрія Ластовецького — заступ. Станичного Пластової Старшини в Ню Йорку та члена Курінної Команди Куреня „Лісових Чортів". Після 27-годинного лету з короткою зупинкою у Фіджі, потім у Гонолюлю і врешті у Сан Франсіско, Юрко Суховерський вперше вступив на американську землю де відразу знайшовся в рідному пластовому товаристві. Народжений в Німеччині, виріс в Австралії, дуже добре володіє українською мовою, є Станичним великої Пластової Станиці в Сіднею, за фахом — бібліотекар. За ним мають прибути з Австралії на Міжкраєві святкування 60-ліття Пласту в ЗСА ще 25 пластунів.

Як поінформував пл. сен. Павло Дорожинський, святкові відзначування річниці заснування Українського Пласту розпочалися ще в кінці минулого року найперше в Австралії. Крайові відзначування - зустрічі вже відбулися з тієї нагоди в Арґентині, тепер відбуваються в Англії, наступного місяця відбудуться в Німеччині. У ЗСА Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч триватиме від 19 до 27 серпня на Пластовій Оселі „Вовча Тропа" в Іст Четгем. На неї прибудуть пластуни і пластунки з ЗСА і Канади та чималі делеґації з Австралії, Арґентини, Англії і Німеччини. Одночасно відбудеться в днях 21 - 23 липня на Пластовій Оселі „Писаний Камінь" біля Клівленду відзначення 50-ліття створення найстаршого Куреня „Лісові Чорти" в системі Українського Пласту. Третій гість, Андрій Ластовецький, є заступником Станичного Пластової Старшини в Ню Йорку і членом Команди Ку

(Закінчення на стор. 4-ій)

Проф. Володимир Петришин виступав із доповідями в Інститутах АН УССР

Ню Бронсвік. — Згідно з інформаціями, одержаними від Департаменту Математики Ратґерського Університету, професор математики цього ж Університету Володимир Петришин відбув у днях від 20 травня до 2 липня в рамцях заплянованої наукової виміни і співпраці Інститутів теоретичної фізики і математики АН УССР та Департаменту фізики і математики Ратґерського Університету півтораміся чні відвідини з доповідями в названих Інститутах у Києві, як також у Львові і в Москві. Під час свого перебування в столиці УССР проф. В. Петришин познайомився з науковою працею і дослідами згаданих Інститутів і виголосив ряд доповідей про висліди своїх дослідів у ділянці нелінійної функціональної аналізи, зокрема про свою теорію нерухомої точки для множинно-нерозтягувальних операторів і А-властивих операторів. Крім цього, проф. В. Петришин і його дружина Аркадія Оленська - Петришин відвідали Львів, де проф. В. Петришин виголосив також дві доповіді у відділі Інституту теоретичної фізики і в Товаристві математиків м. Львова. Під кінець своїх відвідин проф. В. Петришин був також гостем Академії Наук СССР у Москві, де з огляду на літні вакації, мав тільки неформальні зустрічі й семінарі в Математичному інституті ім. В. А. Стеклова. Користаючи із свого перебування в Києві й у Львові, проф. В. Петришин і його дружина мали змогу відвідати ряд інституцій та познайомитися з деякими діячами мистецтва і культури.

В Австралії створено Інститут Студій Східньо-европейськод культури

Канберра. — Заходами та з Ініціятиви Університетів у Мельборні і в Монаш створено в цьому році Інститут Студій Східньо - европейської культури. Інавґураційне відкриття Інституту відбулося в кінці травня ц. р. Завдання Інституту вивчення історії та розвитку народів Східньої Европи: українського й ін. слов'янських, балтійських народів, угорців, румун та ін., вивчення їхніх культур, етнографії, мистецтва, музики від найдавніших часів до наших днів, зацікавлювати загал, і особливо молодь, східньо-европейськими народами та їх культурами — шляхом спеціяльних викладів. Постійні виклади відбуватимуться двічі в місяць, будуть також принагідні університетські виклади для студентів обох споріднених університетів і студентів середніх шкіл, із включенням таких тем, як театр, музика, фолкльор різних народів Східньої Европи. Членами того Інституту можуть бути особи з вищою освітою. Члени НТШ в Австралії в більшості вже стали членами новозаснованого Інституту. Про його створення поінформував часопис „Українець в Австралії" ч. 11/1972 р.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issue combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Демократія в дії

Для людей з европейським минулим і европейським вихованням, без уваги на те, як довго вони живуть в Америці, кожна подія в цій країні може послужити за клясичний приклад і лекцію демократії в дії. А вже найбільшими такими справжніми лекціями демократії можна вважати кожночасні вибори і зв'язану з ними передвиборчу активність, до якої належать головно конвенції двох великих партій, Демократичної і Республіканської, підготова та схвалювання цими конвенціями програмових плятформ і вибір кандидатів на президента й віце - президента країни.

Одною із головних прикмет цієї демократії в дії є те, що у виборчій активності немає ніяких „табу", ніякої — так би мовити — людської „святости", якої з таких чи інших міркувань не можна було б порушити. Цілком навпаки. Саме під час виборчої активности суперники не тільки одної і другої партії, але і в їх власному нутрі дослівно „сухої нитки" на собі не залишають, і вони особисто, як і їхні погляди та їхній „рекорд" проходять таку безпощадну критику і ревізію, що для незвичної до такої системи людини може здаватися, що для тих кандидатів та суперників на різні виборні пости приходить кінець їхньої кар'єри. Перед Америкою, як і перед кожною нацією в цю тривожну добу, стоять прерізні загрози, але можна мати абсолютну певність, що Америці ніколи не загрожуватиме „культ особи" і тим самим не загрожує їй порушення основних вольностей.

А другий бік тієї самої медалі — пошана і респект до вибранця. Вчора кандидат був ще предметом безпощадної критики, а на наступний день, після вибору, він має повний респект і пошану, потиснути йому руки належить до великого привілею, хоча кожний його вчинок, як і кожне його слово, не перестають бути предметом критики. До цього ж „боку медалі" належить і притаманний найбільше Америці факт, що суперники, як тільки нарід голосуванням вирішив вибір, не тільки припиняють своє суперництво, але й продовжують свою дружбу і часто один одному допомагають.

Спостерігаючи такий процес, ще більше хочеться кожному прикласти своїх рук і свій голос до того, щоб — за словами Лінкольна — при Божій допомозі влада народу, через нарід і для народу не зникла з лиця землі.

Прапороносці Москви

В Одесі відбувся в кінці червня 6-ий „республіканський зліт піонерів Української РСР". Для того злету звезли до Одеси тисячі дітей з червоними краватками на грудях. Діти слухали промови комсомольських провідників, першого секретаря ЦК Комсомолу УССР Гіренка, навіть міністра освіти УССР О. Маринича. Крім того, вони маршували під звуки оркестри, клали квіти перед пам'ятником Ленінові, Невідомому Матросові, а в інших місцях складали присягу на вірність „справі комуністичної партії"...

Частина злету відбувалася на площі ім. Тараса Шевченка. Немов на глум над великим українським поетом, народним співцем і провідником, і на площі Т. Шевченка, і в інших місцях злет проходив російською мовою. В газеті „Молодь України" з 1-го липня вміщено велику фотознімку, на якій видко сотні виструнчених піонерів під написом „К борьбе за дело коммунистической партии и Советского Союза будь готов!" Дитячі голови начиняли комуністичні промовці такими поняттями, як „Москва — столиця нашої країни", „Комуністична партія — наша рідна мати". Промовці закликали дітей-школярів, щоб вони виростали на „трудівників, передовиків господарства". Навіть з нагоди такого злету не було подано відомостей, скільки є піонерів в Україні, а їх напевно 5-6 мільйонів, адже в піонерську організацію записують у школах, не питаючись, чи того дитина бажає. Совєтська преса, навіть та, що друкується скаліченою українською мовою, уникає назви „українські піонери", послідовно вживаючи вислову „піонери з України". Це фактично й вірно, бо немає української піонерії, українського комсомолу, української комуністичної партії — є тільки філії тих організацій і партій, а їхній центр, керівництво і сам дух та стиль — у Москві. Піонерську організацію використовує Москва для політичної індоктринації дітей, для їх національної нівеляції, для відмови від свого рідного — задля Росії.

До піонерів записують усіх школярів, та не всі з них будуть комсомольцями, ще менше — партійцями, бо вплив батьків та здоровий людський інстинкт роблять своє: не всі з тих знедолених дітей будуть прапороносцями Москви.

В. С-ко

ЧИСТКА КПСС

Прочитавши постанову травневого Пленуму ЦК КПСС про „обмін партійних документів", напевно не одному з посідачів „хлібної картки", як називають в Совєтському Союзі партійний квиток, затерпла шкіра. Це ж бо знову по довгих роках блаженного спокою постає перед ними страшне видиво чистки, придуманої ще Леніним, а доведеної Сталіним до масового вигублювання партійців і безпартійних підсовєтських громадян.

Зі словом „чистка" в уяві підсовєтських людей, а зокрема комуністів, в'яжеться кривавий період єжовщини, і тому в передовій статті „Правди" з 24 червня для заспокоєння членства цитується слова Л. Брежнєва, що „обмін партдокументів не можна зводити до суто технічної роботи, а разом з тим слід мати на увазі, що це і не чистка партії".

І далі автор передовиці пояснює: „Партійні чистки, які проводилися в минулому мали на меті рішуче звільнення від клясово чужих елементів. В умовах клясової боротьби всередині країни це було необхідним засобом зміцнення партії, підвищення її боєздатности. Докорінні зміни, які відбулися у країні в результаті перемоги соціялізму, усунули причини що викликали потребу чисток. У сучасних умовах партія може тримати в чистоті свої ряди, не вдаючись до подібних заходів".

Виходило б, офіціоз ЦК КПСС цими словами автора передовиці повністю оправдує сталінський терор 30-их років, а зокрема єжовщину, за якої масові терористичні акції покривалося словом „чистка". Ну, а заяві Брежнєва, що заплянована на 1973-74 роки чистка не буде чисткою, напевно ніхто з членів партії не повірив.

Свого часу чистку безпартійних службовців державних установ називали „обміном профспілкових квитків", і кожний, у кого під час чистки профспілковий квиток відбирали, автоматично ставав жертвою НКВД.

Згідно з встановленим ритуалом чистки 1930-их років відбувалися прилюдно по установах і фабриках. В приміщенні, удекорованому відповідними гаслами, виписаними на червоній матерії, за застеленим також червоною матерією столом засідала комісія „чистіїв": секретар місцевої партійної організації, а часом і райкому партії, голова „місцевкому" або „фабкому", один-два „кадровики" — робітники з великим виробничим стажем і завідувач відділу кадрів — представник НКВД.

Об'єкт чистки ставав перед цим столом і, обернувшись обличчям до робітників чи службовців, що виповнювали приміщення, розповідав свою біографію. Після того ставили йому „слизькі" запитання члени комісії і присутні. Ті запитання звичайно підготовляла комісія заздалегідь на основі матеріялів НКВД і тому доля кожного чищеного була вирішена наперед. Першими жертвами падали звичайно „соціяльно чужі" чи „ворожі" елементи, далі „розкладені елементи" і інші не гідні ввійти в безклясове суспільство. При тому широко практикувалось зведення особистих порахунків.

В політичній атмосфері, яка витворилася тепер в СССР у значній мірі проти волі сучасного керівництва, очевидно, про поворот до єжовщини та її методів не може бути мови. Плянована чистка — це лише слабий рецидив єжовщини, штучно викликаний партійним проводом, як конечний захід для „оздоровлення" і активізації набряклої членством КПСС, що вже давно втратила революційний дух і стала московсько - шовіністичною, чорносотенною партією, позбавленою будь - якої ідейности.

Першим сигналом підготовлюваної чистки була опублікована два місяці тому постанова ЦК КПСС у справі тбіліського міського комітету партії. В тій постанові, немов у краплині води, відбилися всі боляки КПСС: моральний розклад її членів, хабарництво, пасивність, безідейність, гонитва за особистою наживою, кумівство, занедбування обов'язків супроти партії, згірдливе відношення до підлеглих — все те, що свідчить про загальну деградацію „авангарду пролетаріяту", який уже давно нічого спільного з пролетаріятом і селянством не має.

На 245 мільйонів населення СССР припадає 14,500 000 членів КПСС — упривілейованої верстви, що посідає в країні всі командні пости від найвищих до найнижчих. КПСС має бути зразком для всіх інших комуністичних партій світу, хребтом світового комунізму. Від 1955 року, після смерти Сталіна, новий партійний провід не відважувався вдаватися до масових драстичних заходів супроти пасиву партії, його морально розкладених і „ліберальних" елементів, які вносять в її ряди небезпечний фермент. Тепер, очевидно, цей провід вважає, що вже прийшла пора і на драстичні заходи.

Про те, як ставиться загал населення до посідачів партійних квитків, можуть свідчити нелеґально поширювані недавно в СССР летючки „Комітету громадян", в яких комуністів називається п'явками на народному тілі. І в Кремлі, либонь, пам'ятають, як під час війни совєтські полонені солдати самі видавали німцям на розправу комуністів, політруків і політкомісарів. Пам'ятають напевно і масакри, вчинювані на комуністах у Мадярщині та Індонезії.

Тож „обмін партійних документів, — сказано в постанові Пленуму ЦК КПСС, — треба провести, як важливий організаційно - політичний захід, що має своєю ціллю дальше зміцнення партії, підвищення активности і дисципліни комуністів. Він має сприяти поліпшенню діяльности всіх партійних організацій, посиленню їх роботи над виконанням завдань господарського і культурного будівництва. Обмін партдокументів необхідно в повній мірі використати для дальшої активізації внутріпартійного життя, вдосконалення методів партійного керівництва, піднесення рівня ідейновиховної і організаторської роботи в масах".

Підсовєтські громадяни вже давно навчилися розгадувати підтекст партійних і урядових постанов і в наведеній вище цитаті вони виразно бачать усі слабкі місця, всі дірки в переговщеному організмі КПСС, що їх кремлівські верховоди заходжуються тепер латати.

Відновленням ленінсько-сталінських чисток змушений до цього Брежнєв і його кліка напевно не здобудуть собі симпатій „нової кляси визискувачів", яка дбає тепер передусім про „статус кво", про власні вигоди і, як зіницю в оці, пильнує своїх привілеїв. І десятки, а може й сотні тисяч вичищених комуністів, здеградованих до стану звичайних совєтських громадян, лише доповнять мільйонові маси людей, невдоволених існуючим режимом.

В. Ткач

МОСКВА В РОЛІ „ЯНГОЛА МИРУ"

Чим гірше внутрішнє становище СССР в ділянках господарській, політичній і ідеологічній, тим більше Москва йде на „поступки" супроти держав Заходу. Цю істину, здається, мало розуміють на Заході. Або ж, може, дехто розуміє, але вважає себе спроможним „перехитрити" комуністичних провідників у Кремлі й змусити їх піти на справжні, а не уявні поступки. Та до цього часу завжди бувало інакше: Москва ставила інших перед доконані факти і завжди хоч трохи вигравала на шахівниці світової політики.

У перших числах липня ц. р. держави т. зв. Бенелюксу (Голляндія, Люксембурґ і Бельгія) відвідував совєтський міністер закордонних справ Громико. Він намагався всюди запевнити, що Москва тільки й бажає миру і „мирної співпраці" із Західньою Европою. Він немовби вгадував бажання своїх співрозмовців і говорив їм тільки присмні речі.

Так, наприклад, у Брюсселі Громико заявив, що СССР розважає можливість розцінювати Европейський Спільний Ринок як „реалітет". І це викликало просто захоплення серед деяких кіл західньоевропейських політиків, які вбачають у цьому реченні Громика зміну наставлення Москви, що, як чорт ладана, боїться здійснення господарської і політичної єдности Західньої Европи. Одна західньоевропейська газета іронічно пише з цього приводу: „Представники понаднаціональної організації, яка має населення більше за ЗСА чи СССР і порядкує 60% світової торгівлі, аж захлинаються від радости" (з приводу висловлення Громика). А тим часом, — продовжує ця газета, — „не Европейський Спільний Ринок потребує тепер і на довше майбутнє східніх ринків, але Схід потребує господарський і технологічний потенціял Західньої Европи".

Що з господарством СССР зле видно хоч би з недавніх колосальних закупів Москвою збіжжя в ЗСА. Звичайно, українці та представники інших поневолених народів нічого не можуть сказати проти цих закупів, бож вони мають піти на харчі для населення СССР. Але чи усвідомлюють собі ті комерсанти, які продають збіжжя до СССР, що ця тоталітарна імперія з величезними природними багатствами мусить купувати хліб для своїх громадян тільки тому, що ресурси країни йдуть на підвищення індустріяльного, а значить і мілітарного потенціялу СССР?

Але Громико пішов ще далі у своїх „поступках" для Заходу. Як відомо, головною метою всіх нинішніх зусиль совєтської дипломатії є Европейська Конференція Безпеки, що має відбутися десь у 1973 році. Одним із найбільших застережень Заходу щодо відбуття такої конференції були побоювання, що Москва хоче в результаті тієї конференції добитися т. зв. взаємної редукції збройних сил в Европі, а значить усунення американських дивізій з Европи. І от раптом Громико заявив у Брюсселі (а совєтська „Правда" відразу вміщує такого ж змісту статтю в числі з 12 липня ц. р.), що Москва зовсім не буде домагатися обговорювання на Европейській Конференції Безпеки справи редукції збройних сил. Цим Москва йде на руку Франції, яка виступає за відбуття конференції, але водночас проти редукції збройних сил. І цим вона „заспокоює" всіх тих, які висловлювали застереження щодо „взаємної" редукції збройних сил.

Та є ще, певно, одна причина, яка не настроює Москву в даний момент бути за згадану редукцію. Бо ж як би там Москва не ставилася до справи додержання договорів, домовлення щодо взаємної редукції змусило б її відтягти хоч частину своїх військ із Східньої Німеччини та з країн - сателітів. А свою владу в цих республіках Москва спирає тільки на силі своїх дивізій. І тому — пощо наполягати на „взаємній редукції", якщо це „лякає" декого на Заході і якщо це може викликати комплікації в названих країнах-сателітах? Чи не ліпше і в цьому питанні заграти „янгола миру", що йде на руку зовнішнім партнерам?

Громико назвав такі теми для обговорення мойбутньої

(Продовження на стор. 3-ій)

ДО ПРОБЛЕМИ ЧАСУ ТА ПРОСТОРУ

„Орієнтація організмів у просторі та часі" — така була тема студійного семінару, який підготовив на день 6-го липня Український Вільний Університет разом із Штуттґартським університетом. Наукові конференції та цикли викладів УВУ в Штуттґарті належать уже до традиції (перший викладовий цикл відбувся 1955 р.!), і на це вказав у своїм привітальнім слові ректор проф. д-р інж. К. Г. Гункен. „Ми повні подиву для активности цього екзильного університету, що зумів проіснувати 50 років у важких умовах праці і розвинути таку різноманітну працю, — сказав він, і додав: — Ми завжди раді вітати у себе його професорів, які цим разом заініціювали семінар на таку важливу тему".

Справді, цією імпрезою вступив УВУ у співдії із Штуттґартським університетом на новий шлях: досі вечори були присвячені виключно українознавчим темам, — іноді на широкому тлі загального сходознавства та совєтології. Цим разом тема була загальна, що виразно підкреслило універсальний характер УВУ, як дослідної установи. Це поширення обріїв підкреслював ще факт, що запрошення на студійний семінар підписали поруч із ректорами обидвох університетів — проф. д-ром К. Гункеном та проф. д-ром В. Яневом — ще й директор Ботанічного інституту Ерлянґенського університету та голова Спілки Німецьких Біологів, проф. д-р В. Гавпт. Крім запрошень, інформували про вечір афішки університету, на яких УВУ був виразно відзначений як рівнорядний партнер.

Значення проблеми підкреслив у своєму впровідному слові проф. д-р В. Янів, вказавши на те, що співвідношення між часом і простором та їх взаємна залежність належать до найбільше характеристичних питань на порозі космічної ери. Найкраще можна усвідомити це на пластичному протиставленні середньовічної багато оздобленої кароцци та ракетного літака, який змагає до опанування максимальних просторів у мінімальнім часі. Простір став для нас безмежним, а одночасно час стає коротким, і то в подвійному значенні — ми для опанування простору потребуємо не тільки меншої кількости днів, годин чи хвилин, але й кожна хвилина — насичена змістом — видається нам коротшою. Звичайно, на цю проблему можна глянути із цілком іншого становища: при сучасних технічних можливостях простір стає малий, просто неіснуючий, але зате час настільки насичений змістом, що набирає свого питомого тягару. Велике питання, чи ці факти є для людства його здобутком, чи, навпаки, втратою. Цього питання ніхто із сучасників не розв'яже, але вже тепер воно змушує до застанови. І саме „вечером застанови" став студійний семінар.

Проф. д-р В. Гавпт із Ерлянґену говорив про „орієнтацію рослин у часі та просторі", а проф. д-р Е. Шіц, кол. директор природничого музею в Штуттґарті — про „орієнтацію перелетних птахів". Цю біологічну частину семінару закінчив проф. Й. Кратохвіль, що й підготовив з доручення УВУ і в тісній співдії з ректором цей вечір: він доповідав про „орієнтацію чередних звірят у часі й у просторі". Всі три доповіді були ілюстровані численними прозірками, діяграмами та схемами. Про орієнтацію людини в часі та просторі говорив проф. д-р В. Янів із спеціяльного аспекту: людини у в'язниці.

Таким чином вечір запевнив чимало матеріялу для певної філософічної синтези: ініціятори доцільно вийшли при тому у своїй філософічній призадумі не від цивілізації у її розвитку, але від природи у її вічному триванні: від рослини, глибоко вкоріненої у рідній землі; від перелетних птахів чи від чередних звірят, зданих виключно на свої власні сили; від людини, що опинилася в певній порожнечі часу на заґратованому й скованому просторі.

Філософічна проблематика часу й простору має бути розвинута в другій частині семінару, заплянованому на листопад ц. р. На головного доповідача з-поміж українців є передбачений проф. д-р О. Кульчицький. Звичайно, УВУ не думає переривати також своєї серії українознавчих викладів, при чому на черзі мав би тепер бути факультет правничих та суспільно - економічних наук. Студіюється можливості, чи до співпраці не можна було б притягнути представників інших екзильних груп, щоб подана картина правно - адміністративних стосунків на европейському Сході була якнайповнішою. В такий спосіб УВУ зміг би виконати ще функцію певного координатора наукових починів різних науковців, що опинилися на чужині проти своєї волі. Одночасно, саме такі зустрічі мають велике значення для поглиблення почуття певної спільноти народів, в данім випадку европейської спільноти народів. І коли саме українцям дуже часто квестіонується їх право на місце у тій спільноті, тоді найкраще можна переконати скептиків практичною працею та успіхом.

З цього погляду саме вечір у Штуттґарті (зустріч німців, українців і чехів!) був поважним кроком вперед. Учасники семінару із признанням висловилися про ініціятиву і відзначили саме ролю УВУ — отже університету, відірваного від рідних земель, але саме тому із живим відчуттям проблематики простору, — безконечного простору діяспори, в якій нам доводиться жити й діяти серед чужого моря. Проф. Гавпт вже запросив учасників до Ерлянґену, щоб там підготовити подібний семінар.

Звичайно, при нагоді можна було поінформувати присутніх про працю УВУ, вже після офіційної частини. Правдоподібно, можна буде організувати у Штуттґарті при нагоді наступної зустрічі виставку видань УВУ, бо каталоги мюнхенської виставки, роздані учасникам, викликали велике зацікавлення.

(-р. -в)

Ольга Приходько

З МОРЯ ЖИТЕЙСЬКОГО...

Розповідь з часів старого Поділля

(11)

Дійсно, чорний оксамит особливо підкреслював свіжість її личка, золотисте волосся гладко зачесане догори, перехвачене чорною оксамиткою, спускалось льоконами низько на шию. А стан, тісно охоплений чорним поясом, який м'якими фалдами спливав у довгий шлейф, виявляв всю струнку красу гнучких ліній.

Властиво ніби нічого особливого в цьому туалеті не було. Стефанія і в монастирі звикла носити чорні сукні і зв'язувати волосся чорною оксамиткою. Звичайно велика різниця була в якості матеріялу, а головно в прекрасно виконаному фасоні. При тому характеристичний для Стефанії ореол чистоти не тільки не губився, а, навпаки, ніби виступав ще яскравіше. Загальна цілість була така скромна, бездоганно гармонійна, строго закінчена, єдина в своєму роді.

Скільки пишних, яскравих красунь тут було, скільки багатих, розкішних туалетів, скільки дорогоцінних прикрас!

Стефанія не мала на собі жадних оздоб, тільки одна біла троянда світилася на чорному тлі сукні. Вона звертала на себе увагу передусім тому, що була єдина в своєму роді, особлива, а також дуже молоденька, така дівоча і незнана.

Обдив, захоплення — це магічні сили. Здається, ніщо не впливає на людину так. Це як келих шипучого вина, що радісно хвилює і підносить настрій, що збільшує чар та принадність жінки.

Коли Стефанія ввійшла до сальону, її променисті сині очі сяяли таким світлом, що мимоволі кожний, хто глянув на неї, запитав себе: — хто це? Ця білява голівка, ці сині очі виглядали так несподівано прекрасно серед чорнявих жінок півдня, як скромна ароматна конвалія серед пишних, яскравих квітів. Стефанія мала те своє особливе „щось", що в той вечір схвилювало й очарувало не одно серце. Навіть коронний принц спитав: — Хто це? — Довідавшись, що це чужинка, зауважив: — Видно добру расу. — А один із адьютантів назвав її „Адельвайс". Потім довгий час пані Стефанія була знана в Римі під назвою цієї квітки.

Звичайно, найбільше зацікавлення викликала Стефанія серед польської колонії, яка в той час була досить численна в Римі і групувалась довкола пані Орсеті, вродженої польки, що вийшла заміж за італійського аристократа. Вона перша помітила Стефанію і зараз же вийшла назустріч, сказавши, що вчуяла аромат рідних лісів і тому спішить пізнати ту, що привезла цей аромат із собою.

Взагалі успіх появи пані Стефанії в товаристві був такий великий, якого Зиґмунд ніколи не сподівався. Він дивувався і любувався нею.

* * *

Так серед забав промайнуло кілька безжурних місяців у Римі. Наближалася весна. В захопленні своїм успіхом молоді Броневські і не думали про поворот до рідного краю. Пані Орсеті запросила їх до своєї віллі на морському узбережжі, і там вони провели своє найкраще літо. Для Стефанії все було нове й цікаве, а Зиґмунд був справді веселим уперше в житті. Під час карнавалу вони бавилися з захопленням і сміялися щиро, як діти. Стефанія сприятелювалась з донечкою пані Орсеті, молоденькою і дуже темпераментною дамою, яка завжди мала безліч всяких вигадок і була центром загального оживлення та сміху. Вона мріяла про подорож до Парижу і намовляла Броневських їхати спільно з нею, переконуючи, що ніде люди не вміють так гарно бавитись, як в Парижі. Зиґмунд охоче згодився, бачачи, яку радість має Стефанія з тих усіх забав, вона так тішилася, що побачить Париж, про який стільки оповідали та мріяли деякі з її заможних товаришок у монастирському пансіоні.

І так ранньої осени на самому початку сезону вони опинилися в Парижі — місті принад та спокус.

Чого, чого не вигадують крамарі, щоб приваби ти покупців, головно легковажне жіноцтво. Яких тільки „фінтіфлюшок", яких гарненьких витребеньок, яких елеґантних дрібничок не порозкладають у вітринах своїх крамниць! Аж очі розбігаються, особливо у тих, що прибули до столиці світу вперше. І все це під знаком моди.

А які туалети, які матерії, які капелюшки! Цілими днями молоді дами ходили оглядати всі ті дива. Стефанія не знала, що з того має собі вибрати, але Зиґмундові ніщо не здавалося досить гарним для його коханої жінки. Які б не були деякі з тих модних новинок дивовижні та оригінальні, вони здавалися йому або вульґарними, або нестильовими для його білої берізки, як він часами називав свою Стефанію.

Але ходили вони не тільки по крамницях, ходили також по музеях, ґалеріях, виставах, бажаючи все бачити і все пізнати. Зиґмунд любив мистецтво, і гарні картини тішили його око. Одного разу, спинившись перед портретом пишної дами, він зауважив, що такий туалет він радо бачив би на Стефанії. Ця думка так йому сподобалась, що він накреслив той фасон в нотесі і, зайшовши до модного сальону, запитав, чи не могли б щось подібне зробити для його дружини.

— О, дуже радо! Тільки за такий фасон треба заплатити високу ціну!

(Далі буде.)

Випадок у Австралії: син не міг порозумітися з батьками

Канберра. — Еміґрантська Дорадча Рада при Ліберальній партії в Сіднеї має 82 делеґатів від 25 націоналістевих груп і допомагає новим поселенцям розв'язувати деякі їхні проблеми. У присутності федерального міністра іміґрації д-ра Форбса українка-делеґатка п-і Тетяна Бабій висунула домагання забезпечити в середніх школах в певних районах Австралії вивчення української мови кореспонденційним шляхом і щоб та мова була всюди офіційно визнана на іспитах, як предмет. П-і Т. Бабій навела приклад, до чого може довести „розбіжність між ґенераціями" у мовному питанні: український юнак із Водонзи, Вікторія, перебував у складі австралійської частини у В'єтнамі. Він не вміє писати й читати по-українському, а його батьки не вміють читати і писати по-англійському, внаслідок чого члени однієї родини не могли порозумітись між собою. Міністер іміґрації д-р Форбс відповів, що система матуральних іспитів у Австралії контролюється Стейтовими департаментами освіти, і тому українці повинні звертатись до них через своїх стейтових послів. Д-р Форбс закликав і заохочував, від імени федерального уряду Австралії, щоб діти нових поселенців вивчали мову та зберігали культурні традиції своїх батьків і дідів. Голова Еміґрантської Дорадчої Ради п-і Е. Фюрлей повідомила учасників наради, що в Вікторії вже розпочато деякі заходи для наладнання вивчення інших мов у середніх школах і що Рада буде стежити за цією справою, інформувала газета „Українець в Австралії" ч. 11/1972 р.

Отцеві проф. Атанасієві Тимкову сповнилося 90 років

о. проф. А. Тимків відправляє св. Літургію

Сеньйорові українських католицьких священиків о. проф. Атанасієві Тимкову сповнилося 16 липня 90 років трудолюбивого життя й понад 60 років священства. Із цього приводу Верховний Архиєпископ відзначив його як почесного крилошанина, філядельфійський Митрополи наділив його титулом крилошанина, а Апостольський Візитатор для Українців Західньої Европи іменував його радником.

Недавно його заходами створено українську секцію Міжнародного Священичого Товариства Адорації Пресвятої Євхаристії. Сьогодні вона нараховує понад 300 членів розкинених по всіх континентах. Завдяки його невтомній ініціятиві вже десять років біля 100 жінок збираються в Клівленді на замкнені реколекції духової обнови. Його статті на релігійні теми можна часто зустрінути по українських часописах і журналах. Як єпархіяльний провідник Апостольства Молитви він чимало причинився до заактивізування всього товариства. Виданий ним Статут Апостольства Молитви появився двома накладами.

Отець проф. Тимків народився 16 липня 1882 р. в Підлиханню біля Калуша, Західня Україна, в бідній селянській родині. Середню школу закінчив з відзначенням у Станиславові, хоча мусів сам важко пробиватися. Богословію почав студіювати у Львові, а закінчив у Станиславові. Він належав до першої п'ятки, що вийшла з Духовної Семінарії в Станиславові, яку 17 вересня 1911 р. висвятив преосв. Владика Григорій Хомишин. Перша світова війна застала його парохом у Боянах на Буковині. Звідси в 1915 р. москалі вивезли його з дружиною і кількамісячною донею до Саратова над Волгою. Тайно в 1918 р. повернувся назад додому. Від 1918-го до 1939-го р. о. проф. Тимків працював катехитом середніх і народних шкіл у Станиславові, отримавши титул професора. Дев'ятнадцять років — це час інтенсивної праці над нашою молоддю, часто серед надзвичайно важких обставин польської займанщини. Нагородою за ці труди для нього була вдячність багатьох його учнів. Друга світова війна кинула його на Захід і він душпастирював в Кракові, пізніше в Бамберґу в Німеччині. По приїзді до Америки в 1950 р. працював в парохії в Коговзі, Н.Й. і вкінці в Клівленді, Огайо до 1960 р.

Дружиною о. проф. Тимкова була Анна зі Струтинських, яка померла в 1959 р. У них залишилося четверо дітей, з них один, о. Лев, є душпастирем у Льорейні, Огайо.

Отець Атанасій є взірцем скромного і ревного священика. Він є відомий не тільки як виховник молоді, але також як знаменитий проповідник.

О. В.

Успіхи нашої молоді

Люба Кігічак

Поважна частина нашої молоді йде на вищі студії, а особливо приємно вражає те, що багато молодих студентів попри навчання не занедбують також своїх національно-релігійних обов'язків. До таких належить також Люба Кігічак. Вона з найвищим відзначенням закінчила передмедичні студії у Вестерн коледжі стейту Огайо і по успішнім іспиті її прийнято до однієї з найкращих медичних шкіл у ЗСА Резерв університету у Клівленді. Ця шкода ставить високі вступні вимоги до студентів, а зокрема важко дістатися туди жінкам.

Люба прийнята завдяки своїм здібностям і наполегливій праці над собою. Однією з її добрих прикмет — це не задоволятися здобутими успіхами, а постійно змагатися за кращі осяги. Такою вона була в середній школі, яку закінчила з відзначенням і такою вона була в праці осередку СУМА у Клівленді виконуючи там різні функції. Є підстави сподіватися, що такою вона й залишиться. Бажаємо їй успішного закінчення медичних студій на втіху її батькам Михайлові і Меланії Кігічакам і на добро нашої громади.

Є. Р.

„Волошки" на філядельфійській сцені

Філядельфія. — Філядельфійська громада з признанням і теплом привітала ансамбль „Волошки", що виступив 3 червня ц. р. із своєю новоопрацьованою концертовою програмою.

Праця ансамблю триває вже двадцять років (від 1960-го р.); основно його силами членів ОДУМ за ініціятивою Є. Бережної. За ці роки змінялися його мистецькі керівники, а також і склад танцюристів. Його теперішня керівниця, молода надійна сила в хореографії народного танку Зоя Граур-Корсун, зв'язана з ним від початків.

Після осягнення добрих основ у клясичному балеті З. Корсун вчилася у різних учителів - досвідчених аматорських і професійних виконавців кунщту українського танцю. В уложеній нею програмі ми вже відчуваємо молодого мистця, що стає на свій власний шлях творчого вияву, добру техніку, різноманітність тематики. Що більше — відчувається у виконанні ансамблю дух українського танцю, українську ментальність колишніх творців - хореографів, — чи то безіменних, — з народних глибин, — чи вже свідомих індивідуальних творців.

Танки, а також відповідні строї (жіночі - дуже дбайливі і стилеві) представляли всю широку Україну: — у „Метелиці" та в танку „у вишневому садочку" вирували перед глядачем кияночки й полтавки; в танку „Верховина" зустрілась публіка із замріяними, але й не менше темпераментними гуцулками, а в танку „Дівчата в полі" із милими галичанками в хустинках серед піль. Цікавими були жанрові танці, не позбавлені типового українського гумору й молодечої бравури; були це — „Яром-долиною козаки йдуть", „Як пішов Панас"... і може таки найкраще виконано жанровий танець „На дозвіллі", а також „На вечерницях". Бравурний гопак закінчив гарну і дбайливо та з любов'ю опрацьовану програму. Танки велися головно в супроводі гри на акордіоні, хоча застосовано також частково бандури, мандоліни і також домри. Майстром гри на цьому інструменті є студент Степаан Воловик, що проводить струнною оркестрою (радше групою студентів — славістів) при Пенсильвенійському університеті. Майстерним виконавцем українських мелодій на акордеоні був музичний керівник ансамблю А. Вощенко, що виступив із власним сольовим репертуаром українських мелодій. Приємними музичними точками були виступи молодих адепток гри на фортепіяні — Тамари Мельник і Луїзи Граур, із музичної школи проф. Зої Маркович, гарно сприйнято добре виконання Вальса Б-дур Л. Ревуцького. Бандуристи — це члени Капелі Бандуристів ОДУМ під керівництвом Петра Гурського. отепне й добре опрацьоване конферансьє проводила З. Корсун. Важливість праці ансамблю „Волошки" в тому, що саме це наша молодь цілком самостійно плекає рідне народне мистецтво, а тим самим зв'язує себе духово з далекою, небаченою Батьківщиною...

Н. П.

Відродження церковного життя

У роках від 1965-1967 в парафії Української Автокефальної Православної Церкви Воздвиження Хреста в Ричмонді, Мейн, церковне життя проходило нормальною дорогою. У перших місяцях 1968-го р. церковним настоятелем тієї церкви був протоієрей Федор Ломан, а дякол - реґентом Анастазія Данченко. Але сталося так, що Церковний Прятч був примушений залишити церкву. Пройшло багато часу, та від тієї пори парафія не мала постійного священика. Занепадало релігійне, зорганізоване життя. Про це парафія помістила в днях 10 і 11 травня у „Свободі" заклик до людей допомогти знайти церковного настоятеля. На це оголошення відгукнулося багато духовенства і мирян. Парафіяльній Раді прийшла тоді думка звернутися до колишнього Церковного Притчу і це увінчалося успіхом і, 19 червня 1972-го року підписано умову з настоятелем, проієреєм Федором Ломаном.

У неділю 2 липня відслужено Службу Божу, на яку завітав протопресвітер Іван Даниилевич з паніматкою.

Опісля відбулися надзвичайні загальні збори парафії, на яких одноголосно підписано умову з визначеною оплатою- священикові й дякові - реґентові. Парафіяльна Рада взяла також обов'язок докінчення водопостачання, каналізації і влаштування інших приміщень у церкві. Одначе це все пов'язане з високими коштами тому Парафіяльна Рада звертається до людей доброї волі підтримати це діло і допомогти громаді в Ричмонді.

Писати на адресу: Ukrainian Autocephalik Orthodox Holy Cros Elevation Church Richmond, Main 0437.

Олександер Данченко

„КУПАЛЬСЬКІ ВОГНІ" В КИЄВІ

Сотні тисяч киян взяли участь у „Купальських вогнях", влаштованих ентузіястами збереження народних традицій у Подільському районі міста Києва. На святі виступали на воді: водяний божок Купа-Купич, дівчина з розпущеними косами в довгій білій полотнянці Купава та ін. мітичні постаті, багато човнів були прикрашені вінками з квітів і обладнані на теми народних переказів. Через вогнища стрибали хлопці.

МОСКВА В РОЛІ „ЯНГОЛА МИРУ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

конференції безпеки: 1. Відмова від сили і від загрози силою; 2. Недоторкальність усіх европейських кордонів; 3. Невтручання у внутрішні справи; 4. Суверенність і рівність усіх держав.

Хіба не принадні гасла? І хіба при їх застосуванні щось загрожує інтересам Москви? Бож ніхто не загрожує Москві силою, ніхто не збирається війною змінювати кордони, ніхто не втручається у внутрішні справи СССР і всі (правда, як у нас говориться, „позичаючи у сірка очей") признають, що Чехо - Словаччина, Польща і Румунія вповні суверенні держави, хоч цю „суверенність" треба розуміти на московський лад. Якщо ж десь там у країнах Заходу, зокрема в Західній Европі, відбуватимуться якісь ворохобницькі рухи, то Москва завжди зможе сказати, що роблять це самі громадяни тих країн, і ніхто не доведе, скільки мільйонів рублів даватиме Москва на підтримку таких „внутрішніх" рухів.

Але до згаданих 4-ох тем Громико додав ще одне совєтське побажання: поліпшення господарської, культурної і технологічної співпраці. Ось тут і „закопаний собака"! СССР потребує допомоги Заходу в господарській та технологічній ділянці, і цим пояснюються всі виступи совєтських дипломатів у ролі „янголів миру". Захід мусить допомогти Москві підвищити його господарський потенціял, а це означає — повторюємо — в кінцевому результаті підвищення також мілітарного потенціялу.

Звичайно, вся пропонована Москвою „співпраця" має відбуватися на засадах „рівноправности", „мирно" і, так би мовити, демократично. Але це так, для зовнішнього світу і на деякий час. Цікаво, що в тому самому часі, як Громико заспокоював західніх европейців, його шеф Косиґін у Москві на сесії Ради „Комекону" (господарська спільнота країн комуністичного бльоку) давав своїх товаришів із країн-сателітів, що вони не зовсім радо йдуть за процесами господарської „інтеґрації", себто, звичайною мовою висловлюючись, не бажають попасти у цілковиту господарську залежність від СССР. Косиґін говорив, що „інтеграція це для нас не тільки господарське питання, але й важливий політичний фактор в розвитку соціялістичної світової системи". Отже, на думку Косиґіна, не можна підходити до вигід соціялістичної інтеграції з „вузьколобих" національних позицій.

Як повідомляють західньоевропейські часописи, румунський і угорський прем'єри, Маурер і Фок, пробували все таки боронити засаду „кооперації" і „співпраці" в противагу „інтеґрації", а польський прем'єр Ярошевич уболівав над тим, що країни „Комекону" не одержують в достатній мірі совєтські сирівці. Але це їм хіба мало поможе, бо совєтські офіційні повідомлення дуже холодно згадують про якісь там бажання цих фактичних васалів Москви. Югославські часописи (прем'єр Югославії був на нарадах в ролі обсерватора) відверто наполягають на засадах „кооперації", а не „інтеґрації".

Підсумовуючи попередні міркування, треба ствердити, що кожний, хто „наближається" до Москви, починає співпрацею чи „кооперацією", але змушений кінчати „інтеґрацією". І тому дехто із західньоевропейських політиків перестерігає проти занадто великого ентузіязму щодо „співпраці" з СССР. Але це, як дотепер, тільки окремі голоси.

ДРУЖИНА КОЛИШНЬОГО ПРЕЗИДЕНТА Двайта Айзенгавера пані Айзенгавер перебуває у шпиталі в Вашинґтоні. Вона перестудилася й мала гарячку 102 ступені. Тепер хворій вже краще.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ ім. ІВАНА ФРАНКА в ЧИКАГО

Правління Українського Літературного Фонду ім. І. Франка в Чикаго проголошує Четвертий Конкурс на найкращі літературні твори, друковані 1970 - 1973 рр. (що вже вийшли й вийдуть).

Перша нагорода — 1,200.00 дол.
Друга нагорода — 800.00 "
Третя нагорода — 400.00 "

Крім того за твори для дітей і молоді:

Перша нагорода — 500.00 дол.
Друга нагорода — 300.00 "
Третя нагорода — 200.00 "

Автори, які братимуть участь у цьому конкурсі повинні надіслати вісім примірників своїх творів, призначених для членів Літературного Жюрі (за роки 1970 - 72 до кінця 1972 р., а за 1973 р. до кінця 1973 р. Роздача нагород, на підставі рішення Жюрі, склад якого буде поданий пізніше, відбудеться в першій половині 1974 р.

Правління Українського Літературного Фонду ім. І. Франка в Чикаго

Адреса: Ukrainian Literary Foundation, 2351 W. Chicago Avenue, Chicago, Ill. 60622.

Переконлива маніфестація у Бостоні

Інж. Конрад Гусак передає чек на тисячу долярів голові Відділу Гарвардського Центру Українців в Бостоні д-рові Іванові Дідюкові

Заходом Відділу УККА, в Бостоні відбулася 13 травня 1972 р. протестаційна маніфестація в обороні нашого поневоленого народу в Україні, як теж проти переслідування, арештів і засудів наших науковців та інтелектуалістів. На маніфестацію прибуло багато українців з Бостону й околиці та сусідніх стейтів; маніфестація вийшла дуже успішно, завдяки присутнім державним, стейтовим й міським представникам.

Маніфестацію відкрив голова місцевого Відділу УККА інж. Конрад Гусак, з'ясувавши жахливі страждання і дальші арешти в Україні і підкреслюючи, що ворог старається знищити наших науковців, вчених і історичні пам'ятки і признаки нашої національности. Маніфестувати проти ворого в Україні потрібно, однак лише протестувати замало — у західньому світі відомості про Україну — скупі, а й ті є часто перекручені. Наш обов'язок є тут на вільній землі Вашингтона, зберігати те — що ворог нищить в Україні. Щоб стати в обороні нашої культури і науки, створено при Гарвардському університеті Український Центр — українських студій: історії, літератури і мови. Центр Українських Студій в Гарварді виховуватиме кадри нових українських науковців, які голоситимуть світові правду про Україну.

Чергова наша ціль — це посилення студій при Гарвардському університеті, — тому ніхто не сміє відмовитися від пожертв. Гарвардська інвестиція — це інвестиція у перемогу української правди, що рівнозначне з українським визволенням.

Закликаючи до пожертв на Катедру Українознавства в Гарварді всі організації, інж. Конрад Гусак сам склав тисячу долярів на Гарвардський Центр.

В імени ФКУ, як його представник на стейти Массачусеттс і Ровд Айленд, дякую голові Відділу УККА інж. К. Гусакові, за його переконливі слова про Гарвардський Центр та за його княжий дар на ту ціль. Інж. К. Гусак був одним з перших фундаторів ФКУ в Бостоні і на самім початку зложив сто долярів. Завдяки його тяжкій й невпинній праці також Національний Фонд УККА у Бостоні дійшов до найвищої суми за цілий час свого існування і зі свого боку пожертвував на ФКУ тисячу дол. Вірю, що слова і приклад інж. К. Гусака зворушать не одного українця на терені Америки й Канади.

Д-р Іван Дідюк

Школа Українознавства в Клівленді

Український Клівленд 18 червня ц. р. подарував громадянству нові сили до поповнення його рядів — випускників Школи Українознавства: Любу Возняк, Надію Данко, Ореста Дейчаківського, Віру Каваць, Романа Ковча, Ліду Коссак, Нестора Лиса, Тереню Малиновську, Юрія Мичковського, Наталію Морозинську Ольгу Трач та Олену Яцишин.

Випускники — це найкращий молодий елемент, що перейшов 11-ять років навчання й виховання в українській школі, здобув знання й розуміння українознавчих предметів, навчився про походження батьків, зрозумів причини їхніх досягнень і невдач, у загальному — здобув основи для майбутнього їхнього життя.

Одинадцятилітнє навчання для них закінчилося 6-го травня письмовим іспитом зрілости з української мови й літератури, та 7 травня — письмовим іспитом з історії та культури України. Тиждень пізніше ці ж самі молоді абітурієнти приступили до складання кінцевого іспиту з української мови, літератури, історії, географії та культури, який у загальному висліді закінчили 7 з визначним успіхом, 4 з добрим та один із достатнім. З визначним успіхом закінчили: Л. Возняк, О. Дейчаківський, В. Каваць, Р. Ковч, Т. Малиновська, Ю. Мичковський та О. Яцишин.

Іспит зрілости проходив під керівництвом інспектора шкіл українознавства при Шкільній Раді УККА — предсідника Іспитової комісії інсп. Івана Білоуса з Детройту, заступника предсідника Іспитової комісії — директора Школи Українознавства п-і проф. Олени Дуб, та членів іспитової комісії — викладачів предметів XI кляси — п-і Я. Піхурко — історія й географія України, п-і Я. Барнич — українська культура та п. В. Іванчука — українська мова й література.

Випускний вечір з роздачею матуральних дипломів та ґратуляційних грамот Американської Шкільної Ради Парми відбувся 18 червня ц. р. в прекрасно урядженій залі „Керино Рес." у заряді Батьківського Комітету з гарно проведеною програмою Р. Возняком — головою Комітету.

Абсольвенти разом з батьками та друзями зійшлися востаннє із своїми вчителями-виховниками прослухати від них останні напрямні та висловити їм подяку за жертвенний вклад праці у формуванні їхнього виховання. Слова поради молодим абсольвентам висловили: предсідник Іспитової комісії інсп. І. Білоус у листі до випускників, директор Школи Українознавства п-і проф. О. Дуб, опікун випускної кляси п. В. Іванчук, від Управи Т-ва „Рідна Школа" — заступник голови Управи д-р М. Мичковський, від батьків випускників д-р В. Малиновський, о. Я. Сірко. Слова висловлені випускником Романом Ковчем насвітлювали одинадцятирічний процес навчання, висловлювали глибоку подяку своїм учителям, а що найважливіше — звучали запевненим оправданням набутого шкільного знання в майбутньому.

У концертовій точці програми вечора — виступав сформований квінтет молодих абсольвенток: Олени Яцишин, Люби Возняк, Терені Малиновської, Віри Каваць та Наталки Морозинської.

В. І.

Вінчання у пластовій родині

Гартфорд. — У суботу 3 червня, тут в українській католицькій церкві св. Михаїла відбулося вінчання Марти, дочки Ірини і Степана Чайківських, і Романа, сина письменниці Діми і Петра Номича. Церемоніялові вінчання супроводив церковний хор під орудою Олександра Пришляка. Молодих вінчали: о. Степан Баландюк, парох церкви св. Михаїла і о. Богдан Смик, капелян Пласту, який ще в Німеччині вінчав батьків Марти.

Після вінчання довгою валкою вирушили авта в напрямі Народного Дому, де відбулося прийняття з участю понад 200 осіб. Усією весільною програмою, у дотепно - розваговій формі, проводив староста Іван Чернига.

Однією із найбільших атрактивних і своєрідних точок був виступ отамана „Червоної Калини" 23-го Куреня, Степана Рудика. За традиційним звичаєм цього Куреня, в жартівливій спосіб, він представляв кожного по черзі члена „Червоної Калини". Відомо, що на весіллі з давна - давна існує звичай, що до першого танку просить молодий свою суджену. Але тут попросив молоду отаман Куреня, а відтак по-черзі інші його члени. Аж наприкінці молодий дочекався запросити молоду. Так то Пласт учить... терпеливости. В імені цього Куреня Лев Чировський вручив молодій парі подарунок, різьбу на дереві — портрет Т. Шевченка в українському орнаменті.

Увесь час на весіллі пригравала оркестра Богдана Пігряка з сольовими виступами Ігоря Шугана.

Молода — Марта Чайківська протягом трьох років покінчила чотирирічні студії у Вассер коледжі зі ступнем бакалявра гуманістичних наук. Вона активна у пластовому Курені „Перші стежі". Плянує продовжувати студії у правничій школі в Бостоні.

Молодий — Роман Номич колишній учень св. Юра в Ню Йорку, закінчив Корнельський університет у Гартфорді із дипломом бакалявра архітектури. Тепер його прийнято до Гарвардського університету на по-дипломові студії плянування. Він також діяльний пластун і протягом років виконував там різні функції і обіймав різні пости. Належить до 23-го Куреня молодої „Червоної Калини". Він-член 457-го Відділу УНСоюзу і цьогорічний стипендист.

Л. К.

„АБН-КОРЕСПОНДЕНЦ"

Мюнхен. — Англомовний бюлетень Антибольшевицького Бльоку Народів „АБН-Кореспонденц" з липня ц. р. повідомив, що в Арґентині велику роз'яснюючу працю через пресу й радіо про поневолення України та ін. народів у СССР провадить Арґентинська Федерація Антикомуністичних Організацій, на чолі з д-ром Апалезом Маркезом. У серії телевізійних виступів в Буенос Айресі, що передавались також на дальші віддалі, д-р А. Маркез „ставив Україну, як приклад і модель боротьби проти російського імперіялізму".

ТЕНІСОВИЙ ТУРНІР У ПОДВІЙНІЙ І МІШАНІЙ ГРІ ЗА НАГОРОДИ СОЮЗІВКИ

Цьогорічні тенісові змагання у подвійній грі чоловіків і юнаків та мішаній грі відбудеться 12 і 13 серпня на кортах Союзівки. Минулими роками ці змагання відбувалися у половині вересня. Турнір цей переводить тенісова секція Карпатського Лещатарського Клюбу, Ню Йорку. Нагороди за перші і другі місця фундує управа Оселі НСоюзу — Союзівка. Докладні інформації про турнір будуть подані в оголошеннях у Свободі. Минулого року перше місце у подвійній грі чоловіків зайняли З. Яцків і М. Шиян, у мішаній грі З. Яцків і А. Кейбіда, а в подвійній грі юнаків Р. Кучинський і А. Ясейківський.

Роб

60-річчя Українського Пласту відзначать пластуни всього світу Ювілейною Міжкрайовою Пластовою Зустріччю у ЗСА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

реня „Молодих Лісових Чортів", що був створений в Україні 22 липня 1922 року в Карпатах, в околицях Вубниця, Рорґірча і Стрия. Курінь „Лісові Чорти" нараховує біля 200 членів, які живуть у різних країнах світу. За інформаціями Юрія Суховерського, в Австралії є чотири Станиці Пласту, найбільші в Сіднеї і Мельборні, всіх пластунів понад 900 осіб, Пласт засновано в тій країні в 1950 році. Пластуни в Австралії одержують свою пластову пресу для всіх членів Пласту у світі: журнали „Готуйсь", „Юнак" та „Пластовий Шлях", крім того, вони видають в Австралії внутрішній „Вісник КП Старшини". Головою КПС у Австралії є пл сен. Ігор Гриневич. 25 пластунів і пластунок з Австралії сподіваються прибути на „Вовчу Тропу" 18-го серпня.

Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч офіційно розпочнеться у неділю 20 серпня на Пластовій Оселі „Вовча Тропа" в Іст Четгем. Першого дня, у неділю, будуть Архиєрейські Богослуження: вранці відправить Митрополит УАПЦ і УПЦеркви Владика Мстислав у асисті священиків, а по полудні — відправлять в католицькому обряді Владика Ізидор з Торонта і Владика Йосиф Шмондюк, в сослуженні священиків. Впродовж 8 днів пластова молодь буде підготовлятись на Оселі до різних змагань. У днях 26 - 27 серпня на „Вовчій Тропі" буде біля 2 000 пластунів і пластунок та сподіваються там біля 1 000 гостей. Крайова Пластова Старшина запрошує все українське громадянство на ювілей Пласту і для перегляду показу умілостей пластової молоді.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН СТЕК, довголітній член Б-ва св. Василія, Відд. 168 в Перт Амбою, Н.Дж., помер 7 травня 1972 р. на 86-ому році життя. Покійний народився 13 лютого 1886 р. в Україні, і став членом УНСоюзу в 1934 р. Залишив у смутку сина Михайла. Похорон відбувся 11 травня 1972 р. на українськім католицькім цвинтарі в Hopelawn, N.J.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Бабин, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6782. Чулю іде з місією спровадити свого батька

Сотник Чулю хоче залишитися тут з тобою, Тарзане. Думаю, що його батько, головний вождь Улі з країни Буля, може особливо допомогти тобі відвернути міжплемінний кровопролив.

Так, генерале Ітсе. Багато племен і вождів шанують мудрість Улі. Перше діло, що я його хочу, це привезти сюди його і підлеглих йому вождів на мирову конференцію!

Ти і Чулю однаково думаєте! Сьогодні вранці він просив мене, щоб дозволити йому полетіти додому до його країни Буля, щоб привезти його батька на зустріч з тобою.